

LBRIS

We know
books

ELISABETH NAUGHTON

Dorințe primare

Traducere din limba engleză
Corina Nicolae

LITERA
București

capitolul 1

Într-o zi bună, Russell McClane se putea descurca la o petrecere de familie. Abia aștepta haosul, să-și vadă frații ridicoli care se făceau de râs dându-se peste cap pentru soțiile lor, să audă țipătul strident al nepoatei lui de cinci ani, Emma, și felul în care acest lucru îl enerva pe fratele lui mai mic, Thomas. Nu îl deranjau nici măcar ciondănelile care însoțeau un eveniment al familiei McClane, nici zecile de feluri în care frații lui râdeau de el pentru că încă era singur la 35 de ani.

Dar de data asta, Rusty nu avea dispoziția necesară pentru familie, pentru râsete ori tachinare. Acum, fiecare secundă care trecea până când avea să plece era o tortură, ca și cum i-ar fi fost smulse firele de păr de pe piept, unul câte unul, cu penseta. Doar un memento evident al faptului că nu aparținea acestei familii. Că nu era sincer și cu o inimă bună precum oamenii care îl înconjurau. Că lucrurile cu adevărat îngrozitoare pe care le făcuse în trecut – nu cu ani în urmă, ci chiar noaptea trecută – îl transformau într-un proscris. Oaia neagră. Păcătosul.

– Jur! Hannah McClane intră pe ușa terasei clătinând din cap în timp ce se mișca în jurul mesei din bucătărie către locul unde Rusty stătea în picioare, tăind roșii pentru burgerii pe care tatăl lor ar fi trebuit să-i prepare afară, pe grătar. Tatăl tău devine din ce în ce mai surd cu fiecare oră care trece. I-am spus acum cincisprezece minute să pornească grătarul, și el îl face abia acum.

Rusty se uită pe ferestrele mari ale casei părinților lui către malul lacului Oswego, din afara orașului Portland, Oregon, și văzu cum tatăl lui îi aruncă o minge lui Thomas în timp ce se îndrepta încet spre grătar, unde ar fi trebuit să fie maestrul bucătar. Toți frații lui Rusty

erau afară pe terasă, împreună cu partenererele lor, vorbind în soarele primăverii târzii.

- O iau eu, o iau eu! se auzea țipând nepoata lui, Emma, undeva după colț, unde Rusty nu o putea vedea.

- Ți-am spus că ar fi trebuit să îl pui pe Alec să facă grătarul, spuse Rusty.

Hannah oftă în timp ce puse alt fund de bucătărie și o salată lângă el și se întoarse să ia un bol din dulap.

- Alec arde totul când îl pun să stea la grătar.

- Dinadins, pentru a nu fi nevoit să facă altul, zise Rusty printre dinți, concentrându-se asupra roșiei pe care o ținea în mână.

Mama lui se întoarse pe lângă el, își ridică mâne-cile puloverului negru și luă, cu un rânjet, un cuțit din suport.

- Poate. Dar este mult prea distras de veștile lor pentru a avea încredere în el. Mi-e teamă că se arde dacă îl așez lângă foc.

Veștile lor erau anunțul că Alec și soția lui, Raegan, așteptau un copil - motivul acestei petreceri de familie neplanificate, de la care Rusty abia aștepta să plece.

Când nu răspunse, mama lui se uită la el, părul negru tuns bob legănându-i-se pe lângă ureche.

- Nu te bucuri pentru fratele tău?

- Ba da. Rusty mută pe tavă roșiile pe care le tăiasse și se apucă să taie ceapa. De ce nu aș fi?

- Nu știu. Pari tăcut azi. Nu eram sigură dacă motivul este copilul.

Motivul nu era copilul. Era fericit pentru fratele lui - chiar extaziat. Alec și Raegan meritau un pic de fericire după toate prin câte trecuseră. Deși Rusty era sigur că încă un copil avea să îi provoace fratelui său atacuri de panică înainte și după ce urma să vină în toamna următoare.

- Sunt bine, mamă. Își făcu repede de lucru tăind ceapa și aranjând-o pe tavă. Mereu sunt tăcut, în cazul

în care ai uitat, spuse el îndreptându-se spre chiuvetă pentru a spăla fundul de bucătărie și cuțitul.

Schiță un zâmbet în timp ce ea îl privea, dar era un zâmbet care nu reuși să alunge grija din ochii ei de culoarea chihlimbarului. La 55 de ani, nu avea nici un rid și nici un fir de păr alb. Era la fel de tânără ca în ziua în care o întâlnise în urmă cu aproape douăzeci de ani, când apăruse în viața lui, iar ea și Michael îl adoptaseră în cele din urmă. Păcat că el se simțea cu un milion de ani mai bătrân.

- Nu am uitat. Nu înseamnă că o mamă nu se îngrijorează.

- Nu trebuie să îți faci griji pentru mine. Ți-am mai spus asta. Scutură apa de pe fundul de bucătărie și îl așează pe grătar pentru a se scurge. Sunt bine.

- Îmi fac griji. Mai ales când apari așa, cu bandaje la mâini.

El rămase nemișcat, ținând prosopul de bucătărie în mâini, în timp ce se uita la bandajele ce îi acopereau articulațiile. Sunetul de pumni care se loveau de oase îi suna în minte, amintindu-i cum se rănise noaptea trecută. Dar la fel de repede își aminti minciuna pe care o zisese pentru a ascunde asta.

Se șterse pe mâini și apoi aruncă prosopul pe masă.

- Nu e mare lucru. Ți-am spus deja.

- Da, știu, rosti ea tăind salata și oftă. Zgârieturi obișnuite de la lucrul la vie. M-aș simți mai bine dacă m-ai lăsa să mă uit la ele pentru a fi sigură că nu ai nevoie de nici o sutură.

„Mda, nu se va întâmpla.“ Nu avea nevoie de mama lui medic ca să se uite la rănilor lui, pentru că ea și-ar fi dat seama imediat că povestea lui era o prostie. Și acesta era alt motiv pentru care voia să plece de la nenorocita asta de petrecere acum.

- Mai ai nevoie să fac ceva? o întrebă el și se îndepărtă de masă.

– Nu, ia ceva de băut și du-te afară. Salata asta este ultimul preparat, apoi voi termina.

El trecu pe lângă ea și se îndreptă spre ușa terasei.

– Rusty!

– Da? răspunse el la un pas depărtare de aerul curat și de libertate și se uită înapoi.

Ea puse cuțitul pe masă, luă prosopul, ștergându-se în timp ce se îndrepta spre masa din centru, și se opri în fața lui.

– Nu ți-am spus îndeajuns de multe ori – noi nu ți-am spus de îndeajuns de multe ori –, dar să știi că eu și tatăl tău suntem foarte mândri de tine.

Un sentiment care nu îi plăcea i se strecură în stomac. Un acces cunoscut de rușine și regret pe care ar fi vrut să-l ignore. Se uită în jos, la podea.

– Este adevărat, continuă mama lui. Știu că tu crezi că am fost dezamăgită când ai renunțat la facultate. Nu am fost. Înțeleg că facultatea nu este pentru toată lumea. Și știu că tu crezi că eu și tatăl tău nu am fost de acord să cumperi acea proprietate cu o parte din banii din contul tău, dar nu este așa. Eram doar îngrijorați că te băgai în mai multe decât puteai face. Se întinse spre mâna lui și îi strânse degetele, având grijă să evite bandajele. Dar tot ce ai făcut cu acea proprietate – plantatul strugurilor, începutul podgoriei, împrumutul pe care l-ai luat pentru a construi vinăria – este uimitor. Tu ești uimitor. Mă surprinzi în fiecare zi cu resursele tale. Ai depășit atât de multe greutăți în viața ta! Știu că poți face orice îți propui.

„La naiba!“ Îl usturau ochii, și acel sentiment inconfortabil i se urcă din stomac către piept.

– Nu încerc să te stânjenesc, zise mama lui zâmbind. Vreau doar să știi că sunt mândră de tine. Și știu că nu am nici un motiv să fiu îngrijorată pentru că ai un cap bun pe umeri și ieși doar decizii bune, dar mereu mă voi îngrijora. Sunt mamă, și asta fac mamele. Pentru că te iubesc.

Îl cuprinsese vina. Nu avea nevoie de asta acum. Dacă ar fi știut ce făcuse noaptea trecută, nu ar mai fi fost mândră. Dacă ar fi avut idee ce făcuse în ultimii șase ani, ar fi fost îngrozită.

Nu că ar fi avut vreo intenție să-i spună. Tot ce voia era să supraviețuiască naibii petrecerii ăsteia și să se întoarcă pe proprietatea lui, unde putea fi singur cu amintirile sale.

- Și... și eu te iubesc, mamă.

- Știu, spuse ea cu un zâmbet larg și își puse mâinile în jurul taliei lui și îl îmbrățișă, punându-și obrazul pe umărul lui și învăluindu-l cu miros de liliac.

„Al naibii liliac!“ Închise ochii și o strânse în brațe, inspirând mirosul care îl făcu să aibă încredere în ea, amintindu-și acea zi din urmă cu mult timp, când fusese la camera de gardă, iar ea trăsesese perdeaua și intrase în salonul lui.

Avea 13 ani, era distrus fizic și emoțional, și ea mirosea a liliac când se aplecase peste el în costumul albastru de spital și halatul alb de doctor pentru a se uita la arsurile lui. În acea zi, tresărise la atingerea oricărui adult, traumatizat de un accident care încă îi apărea în coșmaruri, dar își zisese că o femeie care mirosea ca persoana lui favorită din lume nu putea fi rea.

O lăsase pe Hannah McClane să îi salveze viața în acea seară doar pentru că mirosea precum o floare. Și acum se lupta cu sentimentul de vină în timp ce se bucura de mirosul ei și o lăsa să-l îmbrățișeze. În unele zile, și-ar fi dorit să miroasă a betadină în acea noapte în care o cunoscuse. Ar fi făcut ca lucrurile să fie mult mai ușoare. I-ar fi făcut *lui* viața teribil de ușoară. Nu s-ar fi simțit ca naiba acum, când ea făcea asta.

- Destule chestii sentimentale pentru o zi. Du-te afară și spune-i tatălui tău că tuturor ne este foame, rosti ea dându-i drumul.

El o privi cum se întoarse înapoi în bucătărie, simțindu-se ca un farsor, simțindu-se norocos că îl găsisese

în noaptea aceea, dorindu-și ca naiba să fie la fel ca frații lui, care își depășiseră trecutul cu probleme. Dar nu putea. Încă era blocat în mijlocul copilăriei lui de coșmar – de data asta, cu voia lui. Și sub nici o formă nu urma să o tragă și pe ea în asta spunându-i lucruri pe care nu avea nevoie să le audă.

El se întoarse spre ușa terasei chiar când aceasta se deschidea. Micuța lui nepoată, Emma, dădu năvală în cameră, fugi pe lângă el cu un țipăt și își puse o mână în jurul piciorului lui.

– Apără-mă, unchiule Rusty!

– La naiba, Emma! Cel mai mic dintre frații McClane, Thomas, în ultimul an de liceu, aflat cu câteva luni înainte de absolvire, intră pe ușă imediat după ea, aproape dându-l jos pe Rusty. Dă-mi înapoi mingea aia afurisită!

Prin ușa deschisă se auziră râsete.

– Thomas, limbajul! exclamă mama Hannah din ușa bucătăriei.

– Scuze, murmură Thomas. Dar scuzele îi fură întrerupte când o văzu pe Emma în spatele lui Rusty. Se răsuci spre stânga pentru a apuca mingea pe care ea o ascunsese sub braț. Am spus să mi-o dai înapoi, Em!

Emma țipă din nou fericită, încântată de jocul de-a prinsele pe care îl începuseră, și se răsuci pe după celălalt picior al lui Rusty, astfel ca Thomas să nu ajungă la ea.

Rusty nu era atât de încântat. Nu avea starea de spirit să fie arbitru, chiar dacă era vorba despre copilul de cinci ani preferat. Nu după seara trecută și nu după ultimele minute.

– Frate, zise Rusty punând mâna pe pieptul adolescentului, împingându-l pe Thomas un pas în spate și uitându-se urât la el. Liniștește-te!

– Tu să te liniștești. Ne jucam de-a prinsele afară, și ea a trebuit să strice totul, ca întotdeauna.

Când Thomas se întoarse în cealaltă direcție pentru a smulge mingea din mâinile ei, Emma țipă, își puse mâinile grăsuțe în jurul mingii și fugi spre bucătărie.

Thomas se întoarse să fugă după ea, dar Rusty se puse în calea lui, blocându-l.

- Are cinci ani, Tommy Boy. Să strice lucrurile este ceea ce le place surorilor mai mici să facă.

- Nu este sora mea, pufni Thomas și se uită peste umărul lui Rusty.

- Așa este. Este nepoata ta, ceea ce înseamnă că poate fi alintată, și tu trebuie să te obișnuiești cu asta.

- Nu este corect, se încruntă Thomas și își aplecă umerii.

- Viața nu este corectă, puștiule, spuse Rusty dându-și ochii peste cap și strângându-l pe Thomas de umăr. Cu cât accepți asta mai repede, cu atât îți va fi mai bine.

O lecție pe care Rusty o învățase cu mult timp în urmă.

Încruntarea lui Thomas se adânci, dar puștiul era îndeajuns de deștept încât să nu protesteze.

În spatele lui Thomas, mama Emmei, Raegan, intră în casă împreună cu fratele lui Rusty, Alec, și își dădu după ureche o șuviță de păr castanie.

- Îmi pare rău pentru asta, Thomas, zise ea. Emma crede că este un joc.

- Da, obișnuiește-te cu asta, fraierule, spuse Alec și îl bătău pe Thomas pe ceafă în timp ce trecea pe lângă el spre bucătărie, ciufulindu-i părul. Nu s-ar fi obosit cu tine atât de mult dacă nu te-ar fi plăcut. Nu știi nimic despre femei?

Raegan își dădu ochii peste cap.

Restul familiei intră în casă pentru a-și umple din nou paharele și pentru a o ajuta pe Hannah să aducă lucrurile pe terasă. Chiar dacă era spre finalul lunii martie, vremea în ultimele zile fusese deosebit de caldă, iar mama lor voise să mănânce afară.

Sună soneria. Din bucătărie, de unde încă se ascundea în spatele bunicii ei, Emma auzi sunetul, aruncă mingea cu un pocnet și fugi spre ușă.

- Deschid eu!

- Du-te! Rapid, zise Hannah uitându-se repede la Alec.

- Mă ocup eu, spuse Alec în timp ce deja mergea spre hol. Mai aștepți pe cineva?

- Nu. Dar dacă este un vânzător ambulant, va lua zece bucăți din orice vinde înainte de a ne da seama.

- Copilul meu? Niciodată, chicoti Alec în timp ce dispărea după colț.

Camera se umplea cu prea mulți oameni. Sentimentul familiar că era înghesuit îl cuprinse pe Rusty. În loc să se alăture conversațiilor care începeau în jurul lui, se ascunse în spatele fratelui său Ethan și a cumnatei lui, Sam, și se îndreptă spre terasă, ducându-se direct la frigider. Exact așa cum sperase, tatăl lui îl umpluse cu gheață și bere artizanală de la localul lor favorit.

Deschise o sticlă și luă o înghițitură lungă.

- Mama ta a terminat deja acolo? îl întreabă tatăl său din spatele grătarului. Burgerii vor fi gata în aproximativ două minute.

Rusty coborî sticla și își trecu o mână prin păr, abia așteptând masa, pentru că asta însemna că era mai aproape de plecare.

- Da. Iau lucrurile acum.

- Bine. Michael McClane se uită peste umăr spre Rusty, apoi se concentrează din nou la burgerii din fața lui. A terminat mama ta cu interogatoriul despre mâinile alea?

Lui Rusty i se strânse stomacul.

- Da, a terminat, zise el în timp ce ridică sticla la buze.

- Ai făcut-o din nou să se îngrijoreze, spuse tatăl lui clătinând din cap. Trebuie să încetezi să mai faci asta, fiule!

- Voi ține mine, zise Rusty, simțind din nou sentimentul de vină.

- Hei, Russ, spuse Alec în timp ce scoase capul pe ușa terasei. Pot să vorbesc un minut cu tine?

Rusty nu voia să se întoarcă înapoi. Nu în tot haosul de acolo.

- Haide, vorbește!

- Sunt doi tipi care vor să te vadă, zise Alec în timp ce se uită cu o privire îngrijorată spre tatăl său.

- Doi tipi? întrebă mirat Rusty. Nimeni nu știe că sunt aici.

- Îhi... Alec ieși pe terasă, uitându-se din nou îngrijorat către tatăl său în timp ce acesta întorcea burgerii. Dar linia încordată a umerilor lui îi atrase atenția lui Rusty și îi spuse că era ceva în neregulă. Doar niște tipi cu care cred că lucrezi. Vino aici puțin!

Nici unul dintre tipii pe care îi angajase Rusty să lucreze pe proprietatea lui nu s-ar fi oprit la casa părinților lui într-o duminică după-amiază. Simțind furnicături pe spate, Rusty se duse către fratele lui.

- Ce naiba ai făcut? îl întrebă Alec imediat ce se apropie, lovindu-l pe umăr și grăbindu-l în casă. Sunt doi detectivi în fața casei care întreabă de tine.

- La naiba! zise Rusty simțind cum i se încordează fiecare nerv din corp.

- „La naiba“ nu prea mă liniștește, mormăi Alec.

Punându-și berea pe masă cu mâna ce îi transpirase, Rusty îl urmă pe Alec pe lângă restul fraților săi și partenerelor lor care luau lucrurile din bucătărie și se îndreptă spre intrare.

- Alec! strigă mama lor chiar înainte să dispară pe după colț, neobservați. Cine era la ușă?

- Oh! Alec aproape că îl împinse pe Rusty spre intrare în timp ce se uita înapoi spre Hannah. Vânzători de enciclopedii. Nimeni special.

Emma era în foaiet, jucându-se cu tivul cămășii cu degetele ei grăsuțe, uitându-se la cei doi bărbați în costume de pe partea cealaltă a ușii, când Rusty veni de după colț. Mama ei, Raegan, se uită peste umăr când auzi pașii lui Rusty.

- Iată-l! spuse ea uitându-se îngrijorată la Rusty în timp ce o lua pe Emma de mână. Haide, Em! Hai să-l lăsăm pe unchiul Rusty să discute cu cei doi polițiști amabili!

Raegan trecu repede pe lângă Rusty, strângându-l de mână. Cu toate astea, asigurarea ei îi diminuea prea puțin starea de stres care i se adunase în stomac, pentru că se putea gândi doar la un singur motiv pentru care poliția venise după el.

- Domnule McClane? îl întreabă bărbatul mai scund.

Avea cam 1,70, era trecut de 40 de ani, cu părul și ochii negri și un costum maro care arăta ca și cum văzuse zile mai bune.

- Da. Rusty își băgă mâinile în buzunarele din față ale blugilor, încercând să rămână pe cât de calm și neintimidat posibil. Cine întreabă?

- Sunt detectivul Simms, zise el și arată o insignă. Încuviință din cap spre cel de-al doilea bărbat, mai înalt și mai în vârstă, cu părul cărunt și purtând un costum gri, în timp ce își punea insigna în buzunarul interior al hainei. Acesta este detectivul Pierce. Suntem de la Poliția din Portland. Am dori să îți punem câteva întrebări, dacă nu te deranjează.

- Despre ce? Sunt în mijlocul unei petreceri în familie.

- Oh, nu va dura mult, spuse Simms. Sperăm să ne lămurești câteva lucruri într-un caz pe care îl investigăm.

Cu poliția nimic nu era o rutină. Și lui Rusty nu îi scăpă modul în care bărbatul refuză să îi răspundă la întrebare.

- Nu știu cum pot...

- Puteți veni afară, domnule McClane? îl întreabă Pierce.

Privirea lui Rusty se întoarse spre bărbatul în costum gri. Ochii lui albaștri erau relaxați și nu se vedea nici un avertisment în ei, dar Rusty nu avea încredere în bărbat.